

Gudra, viltīga un neatvairāmi valdzinoša – šī grāmata pati ir kā lapsa, kas aizved neparedzamos piedzīvojumu likločos. Lappusēs satiekas ierastā, ērtā ikdiena un sena maģija, bīstami noslēpumi, dziļi personiski mērķi un visam pāri – mums katram tik pazīstamā vēlme piedēvēt un iedēvēties... taču tas nekad nav tik vienkārši, kā gribētos. Un, kopā ar Auru un Rafaelu minot mīklu, kas ar katru soli pretī atrisinājumam kļūst tikai sarežģītāka, arvien rodas jautājums: vai asinis tiešām ir biežākas par ūdeni?

Laura Dreiže, rakstniece

“Rubīna lapsas medības” ir spēcīga debija Latvijas fantāzijas lauciņā. Autores sevi piesaka pārlicinoši un skaļi. Darbs ir vērienīgs, un ideja – oriģināla. Galvenā varone Aura atgādina mums, cik svarīga ir ģimene, tomēr vairāk fascinē Rafaels ar savu sarežģīto un brīžiem pretrunīgo personību.

Grāmatā veiksmīgi apvienota omulīga mājas sajūta ar baisi gotisku noskaņu, padarot romānu par ideālu lasāmvielu visiem, kuri vēlas tiksmi pabaidīties.

Linda Nemiera, rakstniece

EVĪJA ZANDBERGA
DACE ZNOTIŅA

RUBĪNA
LAPSAS
MEDĪBAS

821.174-93

Za 550

Artūra Bērziņa vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Evija Zandberga, 2023

© Dace Znotiņa, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-340-0

1. nodaļa

– Ko tu tur dari?

Aura iztrūkās no pēkšņā jautājuma un gandrīz zaudēja līdzsvaru. Tomēr uz abām pusēm izplestās rokas palīdzēja noturēties uz nedaudz slidenā skārda, kas plakaniski sedza jumta kori.

– Neko. Meklēju vectēvu, – viņa atbildēja uz balkona iznākušajai Selīnai. Tā, apskāvusi plecus, drebinājās un bažīgi vērās augšup.

– Uz jumta? – Selīna neticīgi nosprauslojās. – Tēlojot vējrādītāju?

Aura nopūtās, nolaida rokas un pietupās, atbalstīdamās pret skursteni.

– Būtu vismaz kameru paņēmusi līdzi – ja nu atrodi, – Selīna iesmējās.

Labi, ka balkons atradās sētas pusē un tuvumā neviena cita nemanīja. Bija jau tumšs, un tie, kuri vēl uzturējās ārpus telpām, lielākoties pārvietojās pa ielām un uz jumtu korēm īpaši neblenza. Aura turklāt bija izvēlējusies tādu vietu, kur viņu gandrīz nevarēja manīt, ja gāja gar divstāvu rindu māju no ielas puses. Šeit bija samērā droši, ja vien nesen nebūtu smidzinājis lietus. Un Selīna joprojām neatteiktos pieņemt Auras dīvainības.

Selīna bija vietējā. Dzimusi un augusi Londonā, viņa daudz ko vēl nebija redzējusi no pasaules. Nesakritības ar pašas uzskatiem draudzene sauca par dīvainībām un trakulībām.

– Es nebiju domājusi fočēt, – Aura attrauca.

– Nu skaties! Es augšā nelīdišu, lai tev uznestu fotoaparātu. Vari nemaz nesaukt, – Selīna noteica, vēl ciešāk apķerot un uzraujot plecus. Vakars bija vēss.

– Nevajag, – Aura atbildēja. Kedas purngals uzaustīja metāla pakāpienu, kas veda lejup uz avārijas kāpnēm. Jau drīz vien viņa piezemējās nelielajā balkonā. Labi vien ir, ka Selīna nevēlējās nekur kāpt. Tas krietni traucētu iknedēļas rituālam.

– Vispār es tevi meklēju pavisam cita iemesla dēļ, – Selīna bilda un vedināja Auru iekšā. – Domāju par to tavu projektu. – Aizvērusi balkona durvis, Selīna paspraucās draudzenei garām un ieslēdza tējkannu. – Tu taču neņem ļaunā?

Ikreiz, kad Selīna ieminējās par projektu, Aura sa-springa. Nācās pielikt papildu pūles, lai sev atgādinātu – Selīna nezina patiesību. Ārēji Auras darbs bija gluži nevainīgs – mākslas akadēmijas sponsorēts fotoprojekts studiju ietvaros. Nosaukumu gan viņa bija saglabājusi tuvu īstajam. Parasts londonietis vai mākslas mīļotājs, izdzirdējis vārdu savienojumu “Meklējot vectēvu”, saprastu ar to kaut ko ģimenisku. Tas bija lielisks aizsegs patiesajam mērķim.

– Nē, – Aura noteica un apsēdās uz bāra krēsla pie virtuves letes.

– Skaties! – Selīna demonstratīvi pastiepa roku ar kādu sīku priekšmetu. – Man šķiet, ka lieliski piestāv vectēvu tēmai! Es to šodien nopirku Kemdenā.

Tas bija atverams kulons, kam virsējā vāciņa metāla ietvarā zem stikliņa bija iestrādāts attēls – siluets ar pīpi smēķējoša vīrieša profilu. Aura pacēla kulonu tuvāk gaismai un aplūkoja zīmējumu.

– Man drīzāk atgādina izmeklētāju.

– Nuja! Ideāli. Tas ir vecs vīrietis, kas varētu būt vectēvs, – Selīna entuziastiski skaidroja. – Un vienlaikus izmeklētājs, kurš meklē. Nu – “Meklējot vectēvu”! – sasitusi plaukstas, viņa ar sajūsmu izrunāja projekta nosaukumu. Brīžiem šķita, ka draudzene par šo plānoto un topošo fotogrāfiju sēriju sajūsminās krietni vairāk nekā pati autore.

– Mhm, varētu derēt, – Aura atsaucās un atknibināja sīko slēdzīti, atverot kulonu. Iekšā nekā nebija.

– Tur varētu ielikt sirmu matu šķipsnu, – Selīna ieteica. – Un nobildēt uz tvīda auduma fona. Tāds retro stiliņš.

– Paldies, bet ne šovakar, – Aura attrauca, cenzdamās izklausīties iespējami pateicīgāka draudzenei par pūlēm. Selīnai bija jāzina tikai viens – Auras uzdevums bija pusgada laikā izveidot fotogrāfiju sēriju izstādei. Tam jebkāda palīdzība varēja būt noderīga. Īstajam projektam gan tas lāgā nepalīdzēja, vien nodrošināja samērā normāla cilvēka aizsegu.

– Cik tu par to samaksāji? – Aura negribīgi apvaicājās.

– Ai, nemuļķojies, tā ir dāvana! – Selīna atteica. – Es taču zinu, ka tev ar naudu štruntīgi un jādzīvo no tās knapās stipendijas. Lai tas ir ieguldījums izstādes tapšanā.

Aura mulsi pasmaidīja un sakļāva pirkstus ap dāvanu. – Paldies, – viņa sacīja, ieslīdinot kulonu jakas kabatā. – Es noteikti tev parādīšu rezultātus.

– Tas šodien būs viss, – Rafaelam Delanejā aiz muguras pavēstīja vīrieša balss. Blondo matu šķipsnu aizlicis aiz auss, jauneklis pagriezās, lai uzlūkotu runātāju. – Šodien?

– Jā, mums būs nepieciešama vēl viena diena, – Meisona kungs paskaidroja, ieskatījies plānotājā. – Bet tas varētu būt nākamnedēļ. Vai tā ir problēma? – Jautājums gan tika izteikts, taču neizklausījās, ka tā uzdevējs būtu ieinteresēts saņemt jebkādu citu atbildi kā vien noliedzot. Modeļiem nedrīkstēja būt problēmu. Pretējā gadījumā viņi tika nomainīti pret citiem modeļiem, kuri bez iebildumiem pieskaņoja savu laiku modes namu vajadzībām.

Bet tā tomēr bija problēma. Rafaels nebija rēķinājies ar vēl vienu fotosesijas dienu nākamajā nedēļā. Bija radušās aizdomas par jauna fragmenta atrašanās vietu, un to vajadzēja pārbaudīt.

– Man vajadzētu zināt vismaz to, kura diena tā būs, – viņš ieminējās, piesegdamis kailo torsu ar savu melno džemperu, kurš, mētādamies starp dizaineru košajiem apģērbu gabaliem, atgādināja padilušu lupatu. Pēc smalkām drānām Rafaelam nebija vajadzības. Bija tādi cilvēki, kuri, pat kartupeļu maisu apvilkuši, izskatījās pārsteidzoši labi. Rafaels Delanejs bija viens no tiem. Tādēļ arī par darba trūkumu jauneklis sūdzēties nevarēja.

Paspēris soli tuvāk Meisona kungam, viņš centās ieskatīties vīrieša plānotājā, bet tas nolaida to gar sānu, pirms Rafaels bija paspējis tajā ielūkoties, – it kā neuzkrītoši, taču radot aizdomas, ka plānotājā ir kas tāds, kas nav paredzēts svešām acīm. – Aģentūra tevi informēs.

Neapgrūtinājies sevi ar laipnām atvadu frāzēm, Rafaels savāca mantas, uzmeta plecā mugursomu un devās laukā.

– Hei, Blondīne! – Pie izejas durvīm viņam uz pleca uzgūla draudzīga roka. Cerība aizšmaukt projām tā, lai to nepamanītu Mārvs, izrādījās naiva.

– Mēs grasāmies doties uz *Waxy O'Connor's* atzīmēt fotosesijas beigas. Paēst, iedzert un tamlīdzīgi. – Mārvs pasmaidīja un pamāja vairāku citu kolēģu virzienā.

– Meisons taču teica, ka nākamnedēļ vēl jāstrādā, – Rafaels iebilda.

– Nu un? Tādēļ tu grasies visu nedēļu neēst un nedzert?

Lai gan kolēģa minētā vieta Rafaelam patika, viņš noraidoši papurināja galvu. – Šoreiz ne. Esmu aizņemts.

– Tu vienmēr esi aizņemts.

* * *

Aura jutās izsmelta. Pēc garas dienas, braukājot ar Londonas metrovilcienu un ik pa laikam apmeklējot kārtējo veikalu, viņa bija savākusi pietiekami daudz vajadzīgo pirkumu čekus, lai pievienotu tos atskaitei. Studiju projekts, kas finansēja viņas uzturēšanos Londonā, prasīja regulāru atskaitīšanos ne tikai par fotogrāfijām, bet arī par iztērētajiem līdzekļiem. Saņemtā stipendija lielpilsētas dzīvei bija visai knapa, un, ja par katru sīkumu vajadzēja saglabāt čekus, tas mēdza nogurdināt. Tā kā daļa kvīšu saglabājušās nebija, Aura šad tad nopirka kaut ko par Selīnas naudu un ar šiem čekiem aizpildīja iztrūkumu. Protams, draudzenes labo sirdi neklājās izmantot ļaunprātīgi. Viņa jau tāpat sedza lielāko daļu komunālo pakalpojumu rēķinu.

Aura brīžiem nesaprata, kāpēc Selīna pret viņu izturas tik sirsniņīgi un devīgi. Varēja taču atrast naudīgāku

kaimiņieni. Lai arī dzīvoklītis bija šaurs, tā uzturēšana prasīja lielāko daļu no ienākumiem.

“Es atbalstu starpkultūru sakarus,” Selīna parasti paskaidroja. “Neesmu nekur īsti bijusi, bet tagad pasaule ir atnākusi pie manis.”

Aura tādos brīžos mulsi smaidīja, māja ar galvu un vairāk neko nejautāja. Kā tad! Pasaule bija gluži burtiski atnākusi pati – atsaukusies uz sludinājumu sociālajos tīklos un iekārtojusies uz palikšanu vismaz līdz gada vai projekta beigām.

– Es eju gulēt, izslēdz gaismu koridorā! – Selīna uzsauc, nozudusi savā skapja izmēra istabiņā.

Aura sēdēja gultā, atspiedusies pret sienu un paņēmusi klēpī portatīvo datoru. Viņa joprojām nejutās veikla šejienes tehnoloģijās, tomēr savām vajadzībām šo to bija apguvusi. Meklēšanas logā vēl aizvien bija redzama iepriekš ierakstītā frāze “Neatklātās slepkavības Londonā”, un meitene ritināja uz leju meklējumu rezultātus. Nebija neviena, kam lūgt padomu, un nācās pa drusciņai vien uzlasīt informāciju no nesamērīgi plašā tīmekļa.

Medikamentu pārdozēšana, lēkšana no tiltiem, teroristu uzbrukumi, *BREXIT* – tādi virsraksti bija sastopami ik uz soļa. Portāli bija pilni šādu ziņu, bet tās Auru neinteresēja. Viņa žāvājoties ritināja lapu tālāk, līdz skatiens apstājās pie kāda virsraksta.

“Šausminoši: Mērtonas privātmājā atrasts seniora līķis un baiss...”

Aura atvēra pilno rakstu. Parādījās attēls, kur uz spoģu ar sarkaniem burtiem bija uzvilkti trīs vārdi: “Tu būsi nākamais!” Meitene satraukti ievilka elpu un jau grasījās

atradumu saglabāt, kad pamanīja zem fotogrāfijas pievienotu sīciņu piebildi: “Publicitātes foto”.

– Atkal, – viņa noelsās un atspieda pakausi pret sienu. Selīna jau vairākkārt bija norādījusi, ka ziņas internetā nereti ilustrē attēli, kuri sagramstīti tīmekļa plašumos un nemaz neatbilst īsto notikumu. “Bildes bieži ir maldinošas. Un pašus rakstus arī lasi kritiski!” viņa deva padomu.

Lasot tālāk, izrādījās, ka virsraksts ir pārspīlēts. Tur nebija nedz asiņu, nedz uzvedinoša teksta. Nospiedusi atgriešanās bultiņu, meitene pārskatīja vēl dažus meklējumu rezultātus, tomēr neko noderīgu neatrada. Neviena jauna pavediena, kur meklēt veco vīru. Pat ne asins lāsītes.

* * *

Central line jeb tā sauktā “Sarkanā līnija” karstās vasaras dienās bija īsts pārbaudījums – nebeidzami ļaužu pūļi un bezgaiss. Tomēr, lai arī kāds, metrovilciens bija un palika ātrākā iespēja, kā pārvietoties Londonā. Nebija pilnīgi nekādas jēgas no privātā transporta vai taksometra, ja tas iesprūda sastrēgumos. Turklāt Rafaelam patika vērot cilvēkus.

Netālu sēdošā sieviete veikli *uzzīmēja* sev seju, ne reizi neizmērējot tušu. Invalidu vietā iekārtojies indietis izmantoja šo brīdi, lai ieturētu maltīti. Ēdiens no lētas ķīniešu ieskrietuves izplatīja smaržu pa visu vagonu.

– Nesaprotu, kāpēc vilcienā jāēd. Smird taču! – kāda meitene sūdzējās draudzenei. Viņa nerunāja angļiski un, pieņemot, ka citi pasažieri tāpat nesaprot teikto, necentās būt diskrēta. Otra meitene palūkojās ēdēja virzienā un paraustīja plecus. – Ko darīt, ja gribas? – Arī Rafaelam grībējās ēst, un vēders par to atgādināja, spēji iekurkstoties.

– Paskaties uz to blondo! – Rafaels bija kļuvis par meiteņu apspriedes nākamo objektu. Viņš pievērsās vagona logam, lai arī aiz tā īsti nebija, ko redzēt.

– Pārāk smuks uz neglīto londoniešu fona.

– Viņam droši vien ir draugs, – otra meitene piebalsoja. Abas iesmējās un virzījās uz durvju pusi, lai nākamajā pieturā izkāptu.

Rafaels bija iesities viegls sārtums, bet to droši vien varēja norakstīt uz tveici vagonā. Viņš atkal bija noklausījies svešas sarunas un saņēmis vairāk informācijas, nekā viņam pienāktos.

– *Evening Standard?* – Avīžu izplatītāja roka ar jaunāko laikrakstu pastiepās puīša virzienā, tiklīdz viņš iznāca no metrostacijas.

– Jā, paldies. – Rafaels paņēma avīzi un, uzmetis īsu skatienu pirmās lapas galvenajam tematam, iestūma laikrakstu mugursomas sānu kabatā. Lieki nekavēdams laiku, viņš turpināja ceļu *Starbucks* virzienā.

– Sveiks, Ērik! – Pūsis apstājās pie bezpajumtnieka, kurš bija apsēdies netālu no kafejnīcas ieejas. – Tu šodien gan tādā sarežģītā vietā, – Rafaels secināja, pamādams uz iestādījuma durvju pusi.

– Jā. Visu dienu smaržo pēc svaigām maizītēm, – uzrunātais nopūtās.

– Vēlies kādu? Es ieskriešu pēc kafijas.

– Nu... es neatteiktos.

Neko vairāk Rafaelam nevajadzēja. Apsolījis tūdaļ atgriezties, viņš iegāja kafejnīcā un nopirka kafiju gan sev, gan Ērikam. Paņēmis divus kēksiņus un pāris karstmaizi, puisis atgriezās pie vecā vīra un, nolīcis somu zemē viņam

līdzās, apsēdās uz tās un pasniedza Ērikam gan abus mai-
zišu iepakojumus, gan kafijas krūzi.

– Tu esi īsts eņģelis! – večuks nopriecājās. – Šodien te
nekas interesants nav noticis. Taču es dzirdēju, ka Mērija
no parka gan pagājušonakt dikti satrūkusies. Abas ar Annu
pamodušās no spiedzieniem. Domājušās, kāds skuķēns
nonācis briesmās. Beigās izrādījies, ka tās ir tikai lapsas.
Zini, kādu brēku šie zvēri reizēm spēj sacelt?

Rafaels, malkodams kafiju, klausījās Ērika stāstītajā.
– Un tev? Viss kārtībā?

– Cik nu vien mana dzīve var būt kārtībā, – viņš atteica,
veltījis puisim platu smaidu. – Drusku biju badā, bet – re!
Atnāci tu un visu laboju.

Arī Rafaels pasmaidīja. – Atceries, tu man pagājušo
reizi neizstāstīji par lapsu medībām, – viņš atgādināja.
– Es nekur nesteidzos. Labprāt paklausītos.

– Jā, tas ir mans mīļākais stāsts, – Ēriks atsaucās. – Tu
jau zini – lapsas ir ļoti viltīgas. Tādas skaistas, un izliekas
tik mīlīgas, bet patiesībā – asinskāras viltnieces! Pieņem
padomu no pieredzējuša vīra – nekad neielaidies ar lap-
sām. Tu domāsi, ka medī viņas, līdz kādā brīdī attapsies,
ka pats esi nomedīts.

Rafaelam patika klausīties vecā vīra stāstos, kaut arī
puisis zināja – tie ir izdomāti un sirmgalvis mānās, apgal-
vodams, ka to visu piedzīvojis pats. Arī tagad, Rafaela
mudināts, Ēriks dalījās atmiņās par to, ko jaunībā par
lapsu medībām viņam bija stāstījis vectēvs.

* * *

– Tev noteikti ir jābrauc, – Selīna nākamajā rītā bija
paziņojusi. – Man ir brīvdiena, un es nespēju noticēt, ka

tu vēl neesi bijusi Kemdenā. Tava transporta kartīte derēs, nežņaudzies!

– Man tas nebūs pa kabatai, – Aura iebilda. Zinot Selīnas kāri iepirkties, bija visai skaidrs, kas draudzenei padomā. Lai arī pati tur nebija bijusi, Aura zināja, ko Selīna piedāvā Kemdenā apmeklēt. Tirgu! Turklāt nevis šādu tādu, bet slaveno Kemdenas tirgu.

– Tev taču nekas nav jāpērk. Paskatīsies, pafočēsi. Vismaz daļa tirgotāju ļauj fočēt viņu būdiņas. Nu braucam taču!

Visi iebildumi tika sparīgi atspēkoti, un Aurai nekas cits neatlika kā ģērbties un sekot draudzenei uz metro.

– Tas kuloniņš ir no turienes. Tur ir tik daudz visādu lietu, kuras tev varētu noderēt vectēva fotosesijai. Pats tirgus jau ir īsts retro. Un tās mantas, mmm! – Selīna jūsmīgi vāvuļoja, abām braucot lejup ar eskalatoru uz metro tuneli. – Stīmpanks, veci koferi, drēbītes, arī fočiki. Ko tik tur nevar dabūt!

– Man vectēvs ir jāatrod, nevis jānopērk, – Aura smie damās pretojās. – Man vajag bildes, nevis izgāzt pēdējo naudu par antīkiem krāmiem.

– Pati redzēsi! – Selīna vien atmeta ar roku. Gaisa plūsma izjauca matus, un drīz vien ar šņācienu pienāca vilciens. Sastrēgumstunda bija garām, tāpēc abas tika pat apsēs ties. Kamēr vagonš klabēdams un kaukdams traucās pa Londonas dzīlēm, Aura vēroja cilvēkus.

Neviens no pretim sēdošajiem neatgādināja vectēvu. Sieviete blakus sāka knosīties un no kabatas izvilka knaiblītes. Aura pašķielēja uz sāniem un pamanīja, ka tā nejauši iekniebusi ienadzī. Sīka asins lāse izspiedās uz viņas tumšās ādas, atmirdzot vagona asajās gaismās.

Meitene strauji ievilka elpu un pagrieza galvu, lai aplūkotu blakussēdētājas nedaudz sagurušo profilu. Tā nelikās neko manām, vien pielika pirkstu pie lūpām un nolaižīja asinis. Aura izelpoja.

– Mūsu pietura. – Selīna viņu pavilka aiz elkoņa.

– Kemdena, – balss skaļrunī paziņoja, neizmirstot arī atgādināt par attāluma ievērošanu starp peronu un vagona durvīm. Meitenes izkāpa, un Aura ļāva Selīnai viņu vest uz solito tirgu.

Laiks aizritēja nemanot. Jau kopš pirmajiem veikaliņiem ielas malā Aura gluži vai iegrīma neparastajā preču piedāvājumā. Kad Selīna noskatīja kādus *spaiņotus* zābakus vai korseškleitu, viņa uzstāja, ka to noteikti vajagot uzmērīt. Jau drīz vien abas, jautri čalojot un izmēģinot dažādus aksesuārus, bija uzbūrušas ainavu, kā fotoprojektā varētu izskatīties vectēvs un viņa meklētāji.

Ja vien Auras prātu nodarbinātu tikai fotoprojekts, viņa justos bezgala pateicīga Selīnai par tirgus apmeklējumu. Te bija atrodamas gandrīz jebkas, ko varētu izmantot mākslinieciskām fotogrāfijām ar veclaicīguma un kiča akcentiem. Tomēr, jo dziļāk viņas gāja, jo vairāk Auru nomāca domas par Isto vectēvu.

Viņš nebija tikai ideja fotoprojektam. Vectēvs bija reāls, dzīvs cilvēks, kurš nu bija pazudis. Dažādi klejojumi un īpatnības bija vectēva dabā, un lielākoties neviens tam nepievērsa uzmanību, bet nu viņa prombūtne bija bīstami ieilgusi. Auras vecāki un radnieki bija patiesi noraizējušies. Vectēvu vajadzēja atrast, un meitene bija uzņēmusies šo pienākumu, nemaz nenojaušot, kurp tas viņu aizvedīs.

Te, tik tālu no mājām – Londonas sirdī, vecos staļļos, piekrāmētos ar senām lietām –, Aura gluži vai juta vectēva

klātbūtni. Tumšās sijas, ķieģeļu siena, metāla zirgu statujas – to visu viņa redzēja pirmoreiz, un tomēr tas atgādināja par veco vīru. Pancīgās cepures, ādas maciņi, koši paklāji, asi smaržojošas uzkodas – arī tas varētu atbilst viņa ikdienai. Tas viss Aurai bija jauns un vienlaikus pazīstams.

– Ei, tu nemaz neskaties! – Selīna iesaucās un parāva draudzenes piedurkni. Aura bija aizsapņojusies un pat nepamanīja tās jauno veidolu. – Kā vectēvs no piecdesmitajiem! – Draudzene izpleta rokas, demonstrējot savdabīgos aksesuārus. Aurai atlika vien pasmīnēt par savādo katliņcepuri, brillēm biežajos rāmjos un smalko koka spieķi. Meitene pieklājības pēc atzinīgi pasmaidīja un nofotografēja Selīnu, paskaidrojot pārdevējai, ka bilde paredzēta mācību projektam.

– Tu esi galīgi izklaidīga, – Selīna secināja, kad abas bija izstaigājušas lielāko daļu tirgus. – Tev nepatīk?

– Nē, nē, viss ir forši, – Aura saņēmās. – Tik daudz visa kā, ka pat nezinu, uz ko skatīties.

– Pirmajā reizē tā ir vienmēr. Pēc tam jau ir apmēram skaidrs, ko gaidīt, – Selīna sacīja. – Izejam loku gar kanāliem, izvēdināsim galvu. Tas vīraks pēdējā bodītē bija traki stiprs. Pēc tam parādīšu *Cyberdog*. Tur gan nav nekā vectēviem, bet tev patīks. – Draudzenes acis koķeti uzzibsnīja, un viņa nogrozīja gurnus gluži kā reizēs, kad aprunāja kādu seksīgu puisi.

Aurai nebija ne mazākā priekšstata, ko piedāvās Selīnas minētais veikals, bet galvas izvēdināšana šķita laba doma. Līdz brīdim, kad, ejot pa kanālmalu, viņas apstājās pie beigtas žurkas.

– Fui! – Selīna demonstratīvi pauda nepatiku un pagriezās, it kā meklētu kādu, kas varētu žurku savākt. Viņas bija pagājušas nost no lielākajiem ļaužu pūļiem, un mirušais dzīvnieks Reģenta kanāla malā gulēja pavisam neievērots. Aura izvilka kameru un pietupās pie pelēkā ķermenīša.

– Tu taisies fočēt *to*? Kāds tam sakars ar vectēvu? – Selīna sašuta.

– Nav jau tā, ka es fočēju tikai šim projektam, – Aura atteica.

Viņa nometās uz ceļiem, atbalstīja plaukstu pret vēsajām flīzēm un uzstādīja fokusu uz žurkas galvu. Atieztie zobi dzeltēja uz pelēkā kažoka fona. Fotografēšana sniedza lielisku iespēju aplūkot atradumu tuvāk. Pie zvēriņa kakla bija redzama paliela brūce, kas šķita pārāk taisna un gluda, lai to būtu uzplēsis kāds dzīvnieks. Apspalvojums abpus nāvējošajam ievainojumam bija piesūcies ar tumšām asinīm un saķēpis. Taču brūnganā peļķīte uz betona flīzēm bija pārāk maza. Pat žurkai pēc tāda ievainojuma būtu jāasiņo vairāk. Tomēr asinis bija jau sakaltušas un nederēja turpmākai izpētei.

– Nu, beidzi? – Selīna novaikstījās, kad Aura bija apskatījusi un sabildējusi žurku no visām pusēm. Draudzenes balsī ieskanējās aizvainojums. *Viņa droši vien ir aizskarta, ka es žurkai pievērsu vairāk uzmanības nekā tirgum*, Aura klusībā nosprieda. Tā bija taisnība – asinis meiteni interesēja vairāk par iepirkšanos –, bet paskaidrot to viņa nespēja, neizstāstot visu patiesību.

– Atvaino. Ko tādu bieži negadās redzēt. Mūsdienās arī sūdi un miskastes ir kļuvuši par mākslu, par noslepkavotu

žurku nemaz nerunājot, – Aura aizbildinājās, tomēr Selīna neizskatījās īpaši priecīga.

– Kāpēc noslep kavotu? Gan jau kāds nokodis, – viņa norūca.

– Brūce ir neparasta.

– Vienalga, gan jau kāda lapsa viņu apēdis. – Selīna atmeta ar roku un viltīgi piemiedza ar aci. Aura izlikās to nemanām. Viņa nevarēja vien sagaidīt, kad tiks mājās pie interneta, lai uzmeklētu informāciju par žurkām Londonas kanālmalās ar pārgrieztām rīklēm un izsūktām asinīm.

* * *

– Stulbie vampīri, – Aura pukojās, vērdama ciet jau nez kuru lapu par asinssūcējiem. Viņas meklējumam bija saistība ar asinīm, tomēr vampīrisms bija pavisam kas cits, turklāt šķita, ka šajā sabiedrībā visnotaļ populārs, jo gar acīm nīrbēt nīrbēja dažādi seriālu nosaukumi, grāmatas, spēles un muļķīgas melni sarkanas kleitas. Nekas no tā Aurai nepalīdzēja.

Kaut es mācētu iegūt jēdzīgu informāciju! – viņa nopūtās. Aura bija apguvusi meklēšanu internetā, tomēr milzīgais materiālu apjoms ar neskaidru izcelsmi un niecīgu ticamību nomāca. Seriālus, grāmatas un kostīmus viņa prata atsijāt, taču ko darīt ar rakstu par žurku asiņu vācējiem lapā ar nosaukumu *weknowthetruth.com*? Vai ar ziņu par žurkām, kas izbēgušas no laboratorijas Londonas ziemeļos, ja tā bija publicēta aizdomīgi raibā mājaslapā?

Šādos brīžos Aura ilgojās pēc prasmēm, kādas piemita citiem viņas vecuma jauniešiem šajā zemē. Viņi tik brīvi peldēja informācijas straumē, ka pašas līdzšinējā pieredze ar avīzēm un radio kā galvenajiem jaunumu uzzināšanas

veidiem nobālēja. Te viss bija vizuāls, savstarpēji saistīts un vienlaikus tik neuzticams, ka laiku pa laikam Aura šaubījās, vai šādā vidē vispār spēs atrast vectēvu.

Tās bija asinssaites, kas meiteni bija atvedušas uz šo zemi ar milzīgo, multikulturālo un straujo Londonu tās sirdī. Vismaz līdz šim Aura bija uzskatījusi, ka atrastās pēdas ir skaidras un nepārprotamas. Ziņas liecināja par mīklainiem notikumiem Temzas krastos, kurus Aura saistīja ar vectēva darbošanos, un to apstiprināja arī sajūtas. Pēc ierašanās Londonā Auras iknedēļas rituāls apliecināja, ka vectēvs ir netālu. Precīzāk viņa atrašanās vietu gan noskaidrot neizdevās, tāpēc turpmāko informāciju viņa meklēja pati.

Negaidīts atklājums bija ziņas par asins donoriem, taču par tiem vēstīja dažādas labdarības un medicīnas iestādes, nevis policija. Tomēr tieši tie gadījumi, kas bija saistīti ar kriminālām darbībām, vedināja domāt, ka tur, iespējams, darbojies vectēvs.

Taču, jo vairāk Aura lasīja rakstus internetā, jo vairāk šaubījās, vai šis būtu īstais veids, kā dabūt papildu informāciju. Arī Selīna ne vienu reizi vien norādīja, ka draudzene pēta kaut kādu joku lapeli.

“Kāpēc tevi tik ļoti interesē noziegumi?” Selīna mēdza brīnīties.

“Tā gan gluži nav,” Aura pretojās.

“Ak, pareizi, vēl ir arī citi mistiski notikumi,” Selīna turpināja. “Fotografēšana taču ir tik moderna un sakarīga padarīšana. Ko tu pinies ar tiem pesteļiem? Spokus tāpat nenofocēsi. Negribi aiziet kaut kur izklaidēties?”

Gandrīz visas garākas sarunas noveda pie tā, ka Selīna piedāvāja apmeklēt kādu klubu, iepirkšanās centru vai

kino. Vietas, kurās pavisam noteikti nevarētu atrast vectēvu.

Varbūt izstāstīt viņai taisnību, Aura prātoja. Atklāt, ka savādās ar asinīm saistītās pēdas varētu būt atstājis viņas vectēvs. Tomēr viņa bažījās, ka šejenieši to nesaprastu un noturētu tamlīdzīgas izdarības vai nu par noziegumu, vai par psihiskām novirzēm. Meitene aizdomājās par to žurku Kemdenas kanālmalā. Nevienam tā neraisīja sevišķu interesi, taču Aurai gan. Lai cik neticami izklausītos, dzīvnieka brūce un niecīgā sakaltušo asiņu peļķīte varēja liecināt par to, ka žurku nonāvējis kāds cilvēks un savācis tās asinis. Tieši tā varētu rīkoties vectēvs.

– Ko dari? – Istabas durvīs parādījās sarkanmataina galva. Selīnas sejā varēja nolasīt, ka tai kaut kas padomā.

– Meklēju idejas bildēm, – Aura noteica, aizverot pār-lūka cilnes ar asiņaino gadījumu aprakstiem.

– Tu neiebildīsi, ja es padarbošos ar tavām pēdām?

Aura neizpratnē savilka uzacis un nopētīja savas basās pēdas. – Kas tur nav kārtībā?

– Viss ir vislieliskākajā kārtībā, – Selīna notrallināja un ar joni apsēdās uz gultas malas, tad pakratīja mazu pude-līti un atskrūvēja tās vāciņu. Mazajā guļamistabā izplūda sīva smaka. Tā bija vēl viena Aurai līdz šim nepazīstama nodarbe, ko piekopa sievietes Londonā, – viņas lakoja na-gus dažādās krāsās. Auras dzimtenē tā nebija pieņemts.

– Šis tonis fantastiski izskatās uz kāju nagiem. Tu re-dzēsi! – Selīna čivināja.

Tumši sarkana krāsa kā asinis ar pirmo triepienu pār-klāja īkšķa nagu. *Interesanti, ko vectēvs par to teiktu*, Aura prātoja. Īkšķim sekoja nākamie pirksti, un tad Selīna pie-vērsās otras pēdas izdaiļošanai. *Dienvidu sku un ziemeļu*

sku, Aura pie sevis skaitīja. Katra kāja simbolizēja savu debespusi, tāpat kā rokas – austrumus un rietumus. Nez vai lakoti nagi varētu ietekmēt rituālu?

– Pati redzēsi, ka puiši pakaļ skries, – draudzene ķircinājās, nenojauzdama par Auras pārdomām. – Es varu tev iedot siksnīņkurpes. Man ir vienas tādas četrcollīgās. Gribi, lai palīdzu tev iegādāties kaut ko līdzīgu?

– Man nav tam naudas, – Aura jau nez kuru reizi iebilda.

– Es varētu aizdot, – Selīna aizrāvusies turpināja. Šķita, draudzenei tik ļoti patīk pats iepirkšanās process, ka viņa būtu gatava izdomāt jebkādu iemeslu, lai tikai ietu uz veikalu.

Reizēm Aura ļāvās Selīnas šoppinga mānijai, tomēr vakaros, atgriežoties mājās, meitenes skatiens joprojām klejoja pa metro tuneļu stūriem, šaurajām pievārtēm un atkritumu urnām, meklējot pazīmes, ka varbūt tepat netālu gājis vectēvs. Lai cik interesanta būtu Londona un šejieniešu dzīve, atrast veco vīru bija svarīgi. Atrast un pierunāt atgriezties, iekams nav par vēlu.